

Beppie Melissen

'HUMOR, IK ZOU NIET ZONDER KUNNEN'

Actrice Beppie Melissen kan nog altijd ongestoord over straat lopen. Ondanks haar rol in de hitserie en bioscoopfilm *Gooische Vrouwen*. Reden: Tante Cor, de volkse en bemoeizuchtige tante van Martin Morero, heeft gitzwart haar. Met dank aan de pruik. Na jaren hard werken neemt Beppie nu een paar maanden vrij. Voor rust. Stilte. "Het is niet verkeerd om af en toe een beetje geestelijk onderhoud te doen." →

INTERVIEW: LOUËL DE JONG / FOTOGRAFIE: LISELORE CHEVALIER / STYLING: PIETER VAN LOON

Bordeauxrode jurk met streep van Tara Jarmon, oorbanglers en ring van Lyppens.

“Ik lijk wel een dominee, zeg!”, lacht Beppie, als de opnamerecorder wordt gestopt. Ze heeft zojuist – met zachte, warme stem – een pleidooi gehouden voor de noodzaak jezelf af en toe opnieuw te verkennen. Want we zijn kwetsbaar.

Maar dat is later. Een uur eerder kiezen we de hoekbank van de skybar op de zeventiende verdieping van het nieuwe Ramada Apollo Amsterdam. Het is zaterdagmiddag, de fotoshoot is achter de rug. Hoe ziet de zaterdag er normaal gesproken uit voor Beppie? “De ochtend begin ik met het lezen van *De Volkskrant*, *Het Parool* en *NRC Handelsblad*. Dat is heerlijk, dan zit ik uren te lezen. Ik heb mijn favoriete plek bij het raam en tussendoor kijk ik een beetje naar buiten met dat gevoel van niks hoeven. Mijn man op zijn favoriete stoel, ik op de mijne, koffie, thee en een broodje erbij. Daarna een beetje winkelen, of naar de markt, hier in Amsterdam waar ik woon. 's Avonds moet ik vaak werken.”

Deze afspraak moest in het weekend, omdat ze druk is met repeteren voor *Café Lehmitz*, een voorstelling, gebaseerd op een fotoboek van de Zweedse fotograaf Anders Petersen. Eind jaren zestig kwam deze per toeval terecht in een Hamburgs café dat werd bezocht door mensen bij wie het leven door de vingers is geglipt. Twee jaar lang bleef hij komen en fotografeerde hij de aan lager wal geraakte stamgasten. Het theaterstuk won in 1991 twee prijzen en gaat nu in reprise. “Het onderwerp is nu, helaas, actueler dan ooit. Zeker als we moeten geloven dat de crisis nog erger wordt. Als je hoort hoeveel mensen er werkloos zijn...”

Zelf heeft Beppie de afgelopen jaren veel gewerkt. Ze speelde Greet Hogenbirk, de volkse en bemoeizuchtige moeder van Martin Morero in de populaire dramaserie *Gooische Vrouwen*. Toen Greet werd vermoord, werd haar zus Cor in de serie geschreven, omdat het karakter zo populair bleek. Ook Tante Cor werd gespeeld door Beppie. Na de serie volgden de speelfilm *Gooische Vrouwen*, de talkshow *Villa Morero* en de comedy's *Iedereen is gek op Jack* en *Golden Girls*.

Je had al in talloze theaterproducties en tv-series gespeeld, maar door de serie *Gooische Vrouwen*, met gemiddeld 1,3 miljoen kijkers, was je ineens bekend bij een groot publiek. Is je leven veranderd? “Mijn dagelijkse werkelijkheid is niet anders, omdat ik zelden word herkend. Wanneer ik iets bestel bij de bakker of slager, herkennen mensen mijn stem soms wel, dan zie je ze denken, maar ze kunnen mij niet plaatsen. Dat komt door de pruiken die ik op televisie draag, in *Gooische Vrouwen*, maar ook in *Jiskefet* bijvoorbeeld.”

Je wordt nu waarschijnlijk vaker uitgenodigd voor gala's en premières. Houd je ervan je uit te dossen? “Nee, maar een uitgebreide fotoshoot als deze vind ik wel hartstikke leuk, met een stylist die mijn kleding uitzoekt en zo. Op die premièrefeestjes voel ik mij ongemakkelijk.” **Hoe komt dat?** “Ik voel me daar niet thuis. Iedereen voelt zich daar ongemakkelijk, volgens mij. Veel mensen vind ik ook stom. Maar dat is een uitspraak die ik zomaar doe, want wie kén ik nou? De meesten blijken vaak aardig. Het is meer een soort groepseffect, net als bij die puberjochies die rotzakken zijn in een groep, maar apart lieve schatjes. Ik kan niet tegen het opgeklopte gedoe op zo'n feest. Zo'n Televizier-Ring Gala, ik kan er niet eens

naar kijken op televisie. Terwijl ik het enig vind om een prijs te krijgen, hoor. Vorig jaar won ik een Gouden Kalf, dat vond ik geweldig. Het is dat gedoe eromheen.”

In *Gooische Vrouwen* draait het allemaal om die glitter en glamour. “Maar daar had ik een duidelijke rol. Toen ik overigens op de première van de film *Gooische Vrouwen* arriveerde, zakten alle cameralenzen naar beneden. Ik werd door niemand herkend.”

En dat voor een van de populairste karakters... “Geinig hè?” Beppie lacht en doet nog even voor hoe alle lenzen naar beneden gingen toen zij de rode loper op kwam. Hoe fotografen en journalisten op hun papiertjes zochten wie deze dame zou kunnen zijn. “Terwijl ik mij zo mooi had aangekleed... Ik vond het best, moest er wel om lachen. Maar het is dubbel hoor, want aan de andere kant wil je wél dat ze je fotograferen.”

In *Villa Morero* ontvingen Tante Cor en Martin Morero (gespeeld door Peter Paul Muller, red.) gasten die jullie samen interviewden. Jij had graag Koningin Beatrix te gast gehad, las ik, omdat je haar bewondert. “Ik heb altijd een zekere scepsis gehad naar het Koninklijk Huis, omdat ik het een beetje onzin vind. Tegelijk snap ik beter dan ooit dat een land zo'n sprookje of instituut kan gebruiken – de staatsbezoeken aan het buitenland, waarin de koningin handelsmissies begeleidt, zijn goed voor onze →

‘Ik zou willen dat er meer compassie was’

Oranje jurk van L.K. Bennett, ring en oorhangers privébezit.

‘Het begint ermee dat je jezelf weer aardiger vindt en accepteert’

economie. Het lijkt mij een moeilijke baan en ze doet het met veel inzet en plichtsbesef. En ja, wie werd niet geraakt door het ongeluk van haar zoon en daarvoor het verlies van prins Claus? Dan denk ik: gut mens, moet je je weer vertonen met al die flauwekul eromheen. Ik heb daar respect voor. Ga zelf maar eens aan een formeel diner zitten waar je je kapot verveelt. Ik heb dat meerdere keren meegemaakt, dat was geen pretje.”

Wat deed je om je door dat diner heen te worstelen? Lachend: “Flink aan de wijn. En het soms gewoon ondergaan of weggaan zodra ik weg kon. Ik heb ze zo veel mogelijk vermeden. Steeds vaker probeer ik dingen te vermijden die ik jammer vind van mijn tijd. Die wordt steeds korter, dus laat ik er maar secuur mee omgaan.”

Wanneer drong dat besef van eindigheid echt tot je door? Kun je je die fase of dat moment herinneren? “Ik ben nooit zorgeloos geweest, ondanks dat ik vrolijk door het leven loop. Ik heb me altijd goed gerealiseerd dat het bestaan eindig is. Veertig worden vond ik niet erg. Maar vijftig, dát vond ik erg. Zestig weer niet. Dus waarschijnlijk ligt het bij vijftig jaar. Dat vond ik zo’n seksloos getal. Minder sexy dan zestig. In de periode van mijn vijftigste tot zo rond vijfenvijftig heb ik het zwaar gehad, echt zwaar. Door omstandigheden, maar ook door het gevoel ouder te worden.”

En dat onder ogen komen? “Ja, ik vond mezelf onaantrekkelijk. Dacht: gadverdamme, het is nu toch echt gedaan. Daarna ben ik mij veel beter gaan voelen, in mijn hele wezen. Nu voel ik me weer uitstekend. Moet ik wel zeggen dat ik een uitgebreide therapie heb gedaan. Ik ben vaker in therapie geweest, hoor. Maar nu had ik een therapeut die veel heeft bewerkstelligd.”

Hoe dan? “Het wordt Davanloo-therapie genoemd. Bij iedereen werkt een therapie anders, bij mij betekende het opruimen. Opruimen van woede en verdriet. En dat heeft me goed gedaan. Ik leefde in die tijd alleen en heb het mijzelf niet gemakkelijk gemaakt. Laat ik het anders zeggen: ik ben er niet in blijven hangen, in die vragen over ouderdom, mijn scheiding, en: wat nu? Dat was pittig, maar ik geloof nu wel dat ik kan vechten, dat ik niet snel zelfmedelijden heb. Dat is vrij essentieel.”

Om niet in een slachtofferrol te vallen? “Daar heb je helemaal niets aan. Zeker in geval van scheidingen zie je dat nogal eens gebeuren, terwijl het misgaan altijd een optelsom is. Verder maar weer, en niet te veel achterom kijken. Niet herkauwen. Ik heb een hoge pet op van vrouwen, maar ze kunnen wel blijven klagen over hun ex. Dan denk ik: ga door, zoek een nieuwe kerel! Dat heb ik gedaan en ik heb weer een heel leuke nu.”

Heeft hij je geholpen in die moeilijke tijd of kwam hij later op je pad? “Ik ben alleen door die moeilijke periode heen gekomen. Als je niet goed opruimt, is het gevaar groot dat je op je nieuwe relatie je oude afreageert.”

Werkt je nieuwe partner ook in het theatervak? “Nee. Ik ken hem via een vriendin. Fijn hoor, want het vinden van een leuke man wordt natuurlijk wel wat lastiger als je ouder wordt. En dan zit ik nog uitgebreid in het uitgaansleven en ontmoet ik veel mensen in mijn werk.

Maar het begint ermee dat je jezelf weer aardiger vindt en accepteert. Want je zit met jezelf opgescheept. Je bent gemaakt door twee mensen waar je geen invloed op hebt uitgeoefend. Veel is genetisch bepaald. Wat is dan de rol van de omstandigheden waarin je verkeert? Waar oefen je zelf invloed op uit? Wat is ego? Dat zijn moeilijke dingen. Ik hoop een zekere bescheidenheid te ontwikkelen, waardoor je wat milder naar jezelf en de ander kijkt.”

Je ego zegt zo veel over wie je van jezelf moet zijn. “Ja, het is een klus om in het reine te komen met het feit dat je niet de allermooiste en allerbeste en allerleukste bent. Maar dat jij het bent. En dat dat goed is.”

Heb jij geaccepteerd wie je bent, met je tekortkomingen en alles? “Ja... Maar ik ben ervan overtuigd dat dat kwetsbaar is. Het leven is constant in beweging. Als je omstandigheden door twee, drie dingen, ineens veranderen, kan het hard gaan, hoor. Dat bedoelde ik aan het begin van het gesprek: waarom de voorstelling *Café Lehmitz* in deze tijd van crisis min of meer actueel is. Vaak distantiëren we ons van mensen die op straat leven of aan de drank raken, maar ik zou willen dat er meer compassie was. Vanuit het besef dat je er zelf in twee, drie stappen ook kunt zijn. Scheiden is duur, je betaalt een hoge prijs, letterlijk en figuurlijk. Verlies je dan ook je baan en heb je ineens geen inkomen meer, dan gaat het keihard. Daar kunnen we ons voor omdraaien, omdat we het eng vinden, maar het kan gebeuren. We verschillen niet zo veel van elkaar. Dat is essentieel om te weten. Het ligt niet ver weg om flink te struikelen.” →

‘Zorgeloos ben ik nooit geweest, ondanks dat ik vrolijk door het leven loop’

Ben je een gevoelig mens? “Ik denk het wel. Maar dat is iedereen misschien. Het gaat erom: durf je je kwetsbaarheid te laten zien? Het kan heel bevrijdend zijn te zeggen dat je ergens doodnervus en onzeker van wordt, maar dat je het desondanks toch doet. Of niet. Het kan zo’n rust geven als je durft toe te staan wat je voelt.”

Ik las dat humor je helpt je staande te houden? “Ja. Als ik zou moeten kiezen wie ik mee zou nemen naar een onbewoond eiland: een slecht mens met humor of een goed mens zonder humor, zou ik voor die slechte kiezen. Ik chargeer natuurlijk, maar humor is een vorm van contact. Als ik met iemand om dingen kan lachen, dan hoeven we ons niet uit te putten in taal. Ik zou niet zonder humor kunnen. Je geest wordt door heerlijk water getrokken. Als ik een tijdje nauwelijks lach, door weinig werk of doordat ik weinig mensen zie met wie ik kan lachen, voel ik echt lichamelijk negatieve effecten.”

Wat voel je? “Dan heb ik een gespannen buik. Kijk, we zitten natuurlijk allemaal een beetje raar te doen in dit leven. Je weet dat je hartstikke dood gaat, meestal voorafgegaan door ziekte en verval, en je moet elke dag doen alsof dat niet zo is. We zitten in een boek met een verkeerd einde. Dat besef – we zijn hier maar even, daarna geven we het door – zou ons meer gevoel

voor elkaar moeten geven. Ook uit puur eigenbelang, hè? We hebben elkaar verschrikkelijk hard nodig.”

Ben je bang voor de dood? “Nee, eigenlijk niet. Het hoeft van mij nog even niet, maar het gekke is dat ik juist geluksmomentjes vaak combineer met de gedachte: nu wil ik wel dood. Ik kan nu wel wegzweven. De dood combineer ik dus niet met een depressief gevoel.”

Zo van: het is goed zo? “Het is een soort verlicht gevoel. Dat kan gewoon op de brug in Amsterdam, met prachtig herfstlicht. Dan voel ik mij onderdeel van alles. Ik mediteer niet, maar kan me voorstellen dat je daarbij ook van die momenten van eenheid ervaart. Ik doe aan yoga, maar ik zou ook wel willen mediteren. Ik geloof dat je een ander gebied in jezelf kunt prikkelen. Hoe kunnen we onszelf toch zo voor de gek houden met materiële dingen? Je kunt jezelf eronder bedelven, waardoor je totaal niet meer bij je pure geluikswereld komt. Ja, even, op het moment van aanschaf, maar dat vervliegt. Het gaat erom *connected* te blijven met jezelf.”

Je komt uit een gezin met elf kinderen. Zelf heb je geen kinderen, was dat

een bewuste keuze? “Ja, ik heb niet de behoefte gehad. Ik wilde ze wel adopteren maar heb nooit een man gehad die dat ook wilde. Ik heb geen spijt. Wel zie ik nu veel vriendinnen met kleinkinderen, dat had ik ontzettend leuk gevonden. Mijn stiefkinderen – de kinderen van mijn ex-partner – hebben inmiddels kinderen, die zijn me heel dierbaar. En mijn huidige man heeft twee heel leuke dochters, die zijn al in de dertig.”

Gooische Vrouwen en Villa Morero zijn gestopt. Mis je Tante Cor? “Dat weet ik nog niet, ik heb haar recent nog gespeeld. Maar van mij mag ze honderd worden.”

Heb je nieuwe plannen? “Ik ga werk afhouden. Na *Café Lehmitz* wil ik even niks. Misschien wil ik na een maand weer aan de slag, maar ik denk dat stilte goed is. Ik ga reizen en dingen doen die ik al lang uitstel.”

Zoals? “Ik zou pas op de plaats willen maken, nadenken wat ik nog wil. Ik ben 61 en ben nu nog mobiel. Misschien mediteren eens een kans te geven? Een soort verkenning van mezelf. Opnieuw kijken: waar sta ik nu? Wat houdt mij bezig? Het is niet verkeerd om af en toe een beetje geestelijk onderhoud te doen.”

Bepie in het kort

Bepie Melissen (26 mei 1951, Mijdrecht) is actrice en oprichter/artistiek leider van theatergroep Carver. Haar echte naam is Bertha, vernoemd naar haar moeder, maar Bepie werd meteen haar roepnaam. Ze was het tiende kind in een gezin van elf kinderen en ging naar de Academie voor Expressie dankzij aanmoediging van haar artistieke broer Sipko (schrijver Sipko Melissen). In 1989 richtte ze samen met René van 't Hof en Leny Breederveld theatergroep Carver op en ze maakt daarmee nog steeds voorstellingen. Ze was te zien in televisieseries als *Jiskefet*, *Baantjer* en *De Troon*, en in films als *Komt een vrouw bij de dokter* en *Gooische Vrouwen*. Deze laatste werd voorafgegaan door de televisieserie *Gooische Vrouwen* waarin Bepie de dubbelrol speelt van Greet en diens zus, tante Cor. Als Tante Cor presenteert ze samen met Martin Morero (Peter Paul Muller) de talkshow *Villa Morero*. Meest recent was ze te zien in de comedy's *Iedereen is gek op Jack* en *Golden Girls*. Ze woont met haar partner in Amsterdam. Tot en met 26 januari is Bepie nog te zien in de voorstelling *Café Lehmitz*, kijk voor speeldata op www.theatergroepcarver.nl

HAAR & MAKE-UP: FABIËNNE JANSSEN / LOCATIE: RAMADA APOLLO AMSTERDAM CENTRE

Bruine top van Ted Baker, bordeauxrood jasje van Tara Jarmon, zwarte pantalon van Joseph, bordeauxrode hoed van Maison de Bonneterie, pumps van Fendi, ring van Lyppens, oorhangers privébezit.